

— 'Ασεβή! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, ἐὰν ἀμφιβάλλης, θά σέ τιμωρήσω.

— 'Εγώ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ μόνον ἐκπλήττομαι, ὅτι ὁ Θεὸς περιέμενε μέχοι τῆς χθές, ὅπως σ' ἐπιπλήξῃ. Ἀπὸ τοῦ κτακλυσμοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἐγένετο πολὺ ὑπομονητικός. Ὡστε, τέκνον μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, ἐφοβήθη ὑπερβολικῶς;

— Ὡ! καί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Καὶ δικαίως.

— Ἰδὼς περιέβρεχε τοὺς κροτάφους μου καὶ ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων μου ἐπάγη.

[Ἐπειτα σὺ λέγει.]

Δμλ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλδη].

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενου φύλλου.]

Ἄποια μεταβολὴ εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον. Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν φαίνονται πλέον μόνον νὰ συνδιαλέγονται ἢ νὰ συμβαδίζωσι. Σχεδὸν πάντοτε ἔμενον κεκλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια των, καὶ ἐπειδὴ ὄφειλον ὅπωςδήποτε νὰ κούψωσι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς μεταβολῆς ταύτης, ἀμφότεροι προσεποιούντο ἀδιαθεσίαν.

Κατὰ τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς κατ' ἀνάγκην ἐδῶλεοντο, προσεπτόχουν, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, νὰ προσποιῶνται ἀδικορίαν, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεποιούντο δὲν κατώρθουν ἐν τούτοις νὰ ἀνταλλάξωσιν ἐν βλέμμα ἢ μίαν λέξιν τρυφερῶν.

Ὁ ἔρω; ἔχει κρίσιμους στιγμὰς καὶ ὅταν ἀκόμη στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ δὲν εὐρίσκη ἐμποδία, ἀλλ' ὅταν καταπολεμεῖται ὑπὸ ἀντεραστοῦ, ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων ἢ ὑπὸ τῶν νόμων, μεταβάλλεται εἰς παραφροσύνην.

Ἡ μεγαλειτέρα βράσανος δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐμπιστευθῶσι τὸν πόνον των εἰς οὐδένα ἢ τοῦλάχιστον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἐπρεπε νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς βράσανος ταύτης καὶ χωρὶς ὁ εἰς νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν σχεδίων τοῦ ἑτέρου. Ὁ Ἀρθούρος ἐσκέπτετο νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν κόμητα πατέρα του, ὅτι ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, ἐὰν ὑπῆρχεν ἀκόμη καιρὸς, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ στάδιον, ὅπερ θὰ τῷ προώριζεν, ἢ δὲ Κλοτίλδη διελογίζετο νὰ ἐξομολογήθῃ εἰς τὴν μητέρα της καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑπανδρευθῇ. Θυσιάζουσα οὕτω τὴν ζωὴν της, ἤλπιδεν ὅτι ἤθελε κατορθῶσει νὰ πείσῃ ἐκυτὴν ὅτι ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸ αἷτιον τῶν θλιψῶν της.

Ἄλλ' ἡ μόνη, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἀγωνίαν τῶν δύο ἐκείνων καρδιῶν, ἦτο ἀκριβῶς ἡ κόμησσα, ἥτις ὅμως, εὐρίσκομένη ἀπὸ τινος κινήσεως ἐνεκα σοβαρῆς ἀσθενείας, δὲν ἠδύνατο νὰ διατελῇ ἐν γνῶσει τῶν διατρεχόντων. Βραδύτερον δὲ ὅτε εἶχεν αὐτοὺς παρὰ τὴν κλίνην της, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ τι, καθόσον ἡ λύπη καὶ ἡ θλίψις αὐτῶν ἐδι-

καιολογοῦντο ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς.

Ἡ κόμησσα ἐπασχε ὑπὸ νοσήματος καρδιακοῦ, ἢ δὲ διάρκεια τῆς ἀσθενείας της ὑπῆρξε πολὺ μακρά. Ἐλαβε διάφορα στάδια καὶ πολλάκις ἔκαμε τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐλπίζωσι καὶ νὰ ἀπελπίζωνται. Ἐβλεπε τὰς δυνάμεις της ἐκλείπουσας ὁσημέραι, καὶ ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν σοβαρότητα τῆς νόσου της, εἶχεν ἐντελῶς ἀπελπισθῆ περὶ τῆς σωτηρίας της.

Ὁ κόμης ἦτο ἀπαρηγόρητος καὶ ἐμέμφετο τοὺς ἰατροὺς, διότι, ἐνῶ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην του τὴν περιουσίαν διὰ νὰ ἰαθῇ ἢ σύζυγός του, δὲν ἠδύνατο οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ τὴν βοηθήσωσιν.

Ἐδέησε νὰ λαβῶσι τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ παρασκευασθῶσι διὰ τὴν ἐπερχομένην καταστροφήν.

Ὀλίγα μόνον στιγμὰι ὑπελείποντο εἰς τὴν κόμησσαν. Αὕτη τὸ ἠνόησε καὶ ἐκάλεσε περὶ ἐκυτὴν τὸν κόμητα καὶ τὰ τέκνα της.

Εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ τοῖς ἐξομολογήθῃ τι, ὅτι ἦτο ἐνοχος καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τῆς πλήρους αὐτῶν συγχωρήσεως.

Ὁ κόμης οὐδέποτε εἶχεν ἀμφιβάλει περὶ τῆς τιμιότητος τῆς συζύγου του. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ κατὰ τί εἶχε πταίσει ἢ ἀγνή ἐκεῖνη ψυχὴ, πρὸ πάντων δὲ διατὶ ἤθελε παρόντας τὸν Ἀρθούρον καὶ τὴν Κλοτίλδην.

Ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρῃ, τὴν παρώτρυνε διὰ νεύματος καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη, οὔτινες ἠμιλλῶντο τίς νὰ περιποιηθῇ μᾶλλον τὴν μητέρα των κατὰ τὴν ἀσθενείαν της, καὶ οὔτινες ἐν τῇ λύπῃ των εἶχον λησμονήσει πᾶν ἄλλο αἶσθημα, ἐγονάτισαν, ὅπως ἀκούσωσι καλλίτερον, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἡ κόμησσα ὠμίλει μετὰ κόπου καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠναγκάζετο νὰ διακόπτεται. Ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμαζεν, ἀποκαλύπτουσα τὸ μυστικόν της.

Ὁ κόμης καὶ τὰ τέκνα της ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἐκρέμοντο ἀπὸ τῶν χειλέων της, καὶ καθ' ὅσον αὕτη προέβαινεν εἰς τὴν ἀφήγησίν της, κατὰ τοσοῦτον ἢ ἐκφρασίς των προσώπων αὐτῶν μετεβάλλετο.

Αἱ λέξεις τῆς ψυχορραγούσης παρήγον διάφορον συγκίνησιν εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας καρδίαις.

Ἡ κόμησσα διηγῆθη ὅτι, διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ στίγματος ἀτιμίας τὸ ὄνομα ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, συνηήσε κατὰ τὸν τοκετὸν της νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἴδιον τὸ νεογνὸν φίλος της—ἥτις ἀπέθανε μετὰ ταῦτα ἀγῶνος καὶ τὴν ὁποίαν καλῶς ἐγίνωσκεν ὁ κόμης—καὶ ὅτι ἐπομένως ἐν μόνον ἐκ τῶν δύο τέκνων, ἅτινα μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ὠνόμαζον μητέρα, ἦτο ἰδικόν της.

Ὁδυνηρὰ θέσις! Ὁ κόμης παρετήρει μετὰ πυρετώδους βλέμματος ὅτε τὸ ἐν καὶ ὅτε τὸ ἕτερον ἐκ τῶν δύο τέκνων του.

Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζεν ἀγάπην καὶ δυσπιστίαν. Ἐπεθύμει ἕνα ἢ κόμησσα τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀβεβαιοτήτος, ἀλλὰ συγχρόνως ἠύχετο νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ.

Ὁ Ἀρθούρος καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐτόλμησαν νὰ κινηθῶσι καὶ ἐκ τῆς θέσεώς των. Ἐμειναν ἐκεῖ ὡς ἀπολελιθωμένοι, κάτω νεύοντες καὶ οὔτε ἡ ἀναπνοή των ἠκούετο.

Τὶ ὑρίσταντο αἱ δύο ἐκεῖναι καρδίαι, εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις.

Ἡ κόμησσα προσέθηκεν, ὅτι μόνον τὸ καθῆκον τῆς μητρός τὴν ἠνάγκασε, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν, νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, ἀλλ' ἀπήτησε παρὰ τοῦ κόμητος νὰ ὑποσχεθῇ, ὅτι οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἐκ τῶν δύο τὸ ἀληθές τέκνον της, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μεταχειρίζεται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀμφότερα ὡς πρότερον, καὶ ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποδιώξῃ τὸ ἕτερον. Ἐπειτα μετενόησε καὶ ἐνευσεν ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὀνομάσῃ καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου.

Πάντες ἐσιώπων, ὁ δὲ θαλάμος ἐκεῖνος ἐφρίνετο ὅτι κταφεῖτο ὑπὸ τεσσάρων φαντασμάτων. Ἡ συγκίνησις ἦτο τοσαύτη εἰς πάντας, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς οὐδὲ νὰ διακρύσωσι καὶ.

Αἴφνης ἡ κόμησσα ἀνεγείρεται. Ἐκβάλλει βραγχινώδη στεναγμῶν, τείνει ἀμφοτέρω τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Κλοτίλδης καὶ πίπτει πρηνῆς!

Ἐξέπνευσεν!

Ὅτε, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ κόμης ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ πενήμιου ἐκείνου θαλάμου, ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἀρθούρος εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Τὸν ἐζήτησεν εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ δωμάτια καὶ καθ' ὅλον τὸ λοιπὸν μέγαρον, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκετο, οὐδ' ἐγίνωσκε κανεὶς περὶ αὐτοῦ τι.

Ἐκαστος δύνανται νὰ φαντασθῇ τὴν ψυχικὴν λύπην τοῦ κόμητος καὶ ἰδίως τῆς Κλοτίλδης, κατὰ τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας τοῦ πένθους.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Δ. Ἀθήνας. Μετ' εὐγνωμοσύνης μάλιστα.—κ. Ν. Κ. Μ. Ὀδησσόν, Θ. Τ. Χαλκίδα, Ν. Μ. Μ. Γρίποιν, Δ. Ι. Π. Ἀργαλαστήν, Π. Σ. Βραίλαν, Β. Μ. Καλάμης. Ἐληθθησαν βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Ν. Ζ. Φ. Κων(πολιν. Τόμος Α' «Ἐκ. Μυθ» καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Ν. Κ. Τραπεζοῦντα. Ἐληθθησαν Ἀπεστάλησαν ἀνὰ 5 τόμ. «Β». Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Α. Ρ. Ἰωάννιν. Συδρομήσι; ἐλήθη. Φύλλα ἐλλείποντα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν.—κ. Δ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήθη ἀντίτιμον 6 συδρομῶν παρὰ Δ. «Ἐστίας». Εὐχαριστοῦμεν. Βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Π. Α. Α. Ἀθήνας. Προσεχωῶ.—κ. Ι. Α. Ζέκουνθον. Ἐλήθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντ' 80αχ 5 διδ. ἀντ' 7.
Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους: τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Τὰ «Δύο Λίξνα», μυθιστορία Ἀλφρέου Ρισσούργ, τόμος 4, ἀντ' 8ρ. 2. [ἐκδ. ταχυδρ. 2, 20.]
«Ἐκόντες», σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ. 60. «Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς», ἠγρομῆδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Πουλιου Βίρον, λατὰ 60.
«Ἀπονημ. νεώματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ἀπεριστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, 8ρ. 1. [ἐκδ. ταχ. 1, 20.]

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.